

Sygn. akt XI Ka 685/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA w SO Tamara Pawlak

Protokolant: Katarzyna Zabielska

przy udziale oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2013 roku

sprawy **T. S.**

obwinionego o wykroczenie z art. 86 §1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie IX Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Włodawie

z dnia 30 kwietnia 2013 r. sygn. akt IX W 34/13

I. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw postępowanie w sprawie o wykroczenie z art. 86 §1 kw wobec T. S. umarza;

II. wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt XI Ka 685/13

UZASADNIENIE

T. S. został obwiniony o to, że w dniu 22 czerwca 2011 roku we W., woj. (...) na ul. (...) kierując samochodem osobowym marki (...) nr rej. (...) podczas włączania się do ruchu spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie udzielając pierwszeństwa przejazdu jadącemu tą ulicą motocyklem (...) nr rej. (...) D. L. spowodował kolizję w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 86 §1 kw

Sąd Rejonowy w Chełmie IX Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Włodawie wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2013 roku w sprawie sygn. akt IX W 34/13 uznał obwinionego T. S. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 §1 kw i za to na podstawie tegoż przepisu wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 (pięciuset) złotych; zwolnił obwinionego T. S. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, dotychczas poniesionymi wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżony został przez obrońcę obwinionego w części, tj. w pkt I wyroku, na korzyść obwinionego. Apelujący zarzucił obrazę przepisów postępowania, które miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia w ten sposób, że skutkowały błędnymi ustaleniami faktycznymi:

1. naruszenie art. 8 kpw w związku z art. 4 kpk i art. 7 kpk oraz art. 39 §1 i 2 kpw w zw. z art. 170 §1 i 2 kpk przez:

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przejawiające się w oparciu większości ustaleń Sądu I instancji na podstawie opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego Pana J. M., która w ocenie obwinionego jest opinią niepełną, wykracza poza kompetencje biegłego, a ponadto jest sprzeczna z zeznaniami biegłego złożonymi na rozprawie;

- niezasadne oddalenie przez Sąd I instancji wniosku dowodowego obrońcy obwinionego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, w zakresie zweryfikowania deklarowanej przez obu uczestników prędkości;

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającej na wybiórczej ocenie dowodów na niekorzyść obwinionego polegającej na odmowie przyznania przez Sąd wiarygodności dowodom z zeznań świadków W. Ć. oraz A. S. w części, w której potwierdzają one wyjaśnienia T. S., odnoszące się do prędkości z jaką poruszał się motocyklista;

2. naruszenie art. 82 §1 kpw w zw. z art. 424 §1 kpk:

- poprzez brak wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, który z przedstawionych przez biegłego wariantów zdarzenia Sąd I instancji uznaje za rzeczywisty i zgodny ze stanem faktycznym;

- poprzez niewyjaśnieni w uzasadnieniu dlaczego Sąd I instancji uznał, że okoliczność naruszenia zasad ruchu drogowego tj. „zasady zachowania szczególnej ostrożności” oraz „zasady ograniczonego zaufania” przez motocyklistę nie ma znaczenia dla niniejszej sprawy gdy w konsekwencji wpływa ona w istotny sposób na odpowiedzialność za powstałe zdarzenie.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie IX Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Włodawie z dnia 30 kwietnia 2013 r., przez uniewinnienie T. S. od zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 86 §1 kw ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sad Rejonowy w Chełmie IX Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Włodawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie może zostać rozpoznana merytorycznie z uwagi na zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności (art. 5 § 1 pkt 4 kpw).

W sytuacji bowiem, gdy nie ma od razu podstaw do uniewinnienia obwinionego z powodu braku czynu lub braku znamion czynu jako wykroczenia albo braku winy, bądź zachodzi potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w kwestiach powyżej wskazanych, należy umorzyć postępowanie w razie zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej – przedawnienia karalności (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., IV KKN 264/99, LEX nr 54407).

Karalność wykroczenia ustaje z upływem roku od daty jego popełnienia, a jeśli w tym czasie wszczęto postępowanie, termin ten ulega wydłużeniu do lat dwóch (art. 45 § 1 kw). Ustanie karalności następuje z mocy prawa w rezultacie upływu okresu odpowiadającego terminowi przedawnienia.

Przypisane obwinionemu wykroczenie miało miejsce w dniu 22 czerwca 2011 roku. Upływ okresu dwóch lat zakończył się zatem w dniu 22 czerwca 2013 roku. Tym samym jedynym rozstrzygnięciem, jakie w postępowaniu odwoławczym mogło być wydane jest uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw.

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia jest ustalenie, że koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa (art. 118 § 2 kpw).

Mając zatem powyższe na uwadze należało orzec, jak na wstępie.